

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. София, 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 08.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **438** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по повод на жалба с вх. № 1141 от 14.01.2020 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 0553 – 06 – 540 от 11.11.2019 г. по описа на Дирекция „Обжалване и данъчни осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - С., подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. Б, ап. 31, представлявано от управителя И. К. Т. срещу ревизионен акт (РА) № Р – 2222 – 05180 - 06425 – 091 – 001 от 26.07.2019 г., издаден от М. С. Х., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, частично потвърден с решение № 1781 от 21.10.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“.

Жалбоподателят отправя молба до съда да отмени РА в потвърдената му част на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 01.2016 г., м. 02.2016 г., м. 04. 2016 г., м. 10. 2016 г., м. 12. 2016 г., м. 01.2017 г., м. 08.2017 г., м. 09.2017 г., м. 01.2018 г. и м. 07. 2018 г., ведно с начислените лихви за забава и в частта на начислените лихви за забава за м. 09.2016 г., м. 11. 2016 г. и м. 03.2017 г. като незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона, основания по чл. 146 от АПК. Възражава се срещу изводът, че закупените стоки (работно облекло, жилетка, раница, оръжия и боеприпаси) не са използвани за дейността на дружеството. В хода на

съдебното производство, оспорващият редовно призован, се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата, депозира писмено становище и претендира сторените съдебно – деловодни разноски.

Ответникът – директорът на Д „ОДОП”, редовно призован се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата, предлага същата да се отхвърли, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерността на търсеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано във връзка с издаването на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р – 2222 – 05180 – 06425 – 020 – 001 от 24.10.2018 г., с която на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, М. С. Х., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложила извършването на ревизия на [фирма]. В нея е записано, че обхвата на производството е за следните видове задължения по периоди: Данък върху добавената стойност от 01.12.2015 г. до 30.09.2018 г. Посочено е, че ревизията ще бъде извършена от М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията и В. В. Д. - К., на длъжност старши инспектор по приходите. Определен е срок за завършване до 3 месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. Заповедта е връчена на 13.11.2018 г. по електронен път.

Със заповед за изменение на ЗВР № Р – 2222 – 05180 – 06425 – 020 – 002 от 12.02.2019 г., издадена от М. С. Х., на длъжност началник сектор, срокът за приключване на ревизията е продължен до 13.03.2019 г. Заповедта е връчена по електронен път на 18.02.2019 г.

Със заповед за изменение на ЗВР № Р – 2222 – 05180 – 06425 – 020 – 003 от 12.03.2019 г., издадена от М. С. Х., на длъжност началник сектор, срокът за приключване на ревизията е продължен до 13.04.2019 г. Заповедта е връчена по електронен път на 18.03.2019 г.

Издаден е ревизионен доклад (РД) № Р – 2222 – 05180 – 06425 – 092 – 001 от 28.05.2019 г., връчен на 29.05.2019 г. по електронен път. Срещу РД не е подадено възражение.

Издаден е РА № Р – 2222 – 05180 – 06425 – 091 – 001 от 26.07.2019 г., с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 70 443,70 лв. за данъчни периоди м. 12.2015 г., м. 01.2016 г., м. 02.2016 г., м. 04.2016 г., м. 05.2016 г., м. 07.2016 г., м. 10.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., м. 08.2017 г., м. 09.2017 г., м. 01.2018 г., м. 07.2018 г. и м. 09.2018 г. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Спорните доставки, по които ревизираното дружество е получател, са описани в ревизионния доклад с номер на фактури, дата, стойност и начислен ДДС по данъчни периоди. Във връзка с допълнително установените задължения, включително от променени процедури по приспадане на ДДС и неоснователно възстановен ДДС на дружеството с АПВ, са начислени лихви за забава в общ размер на 13 333,17 лв. Видно от разпоредителната част на РА, след извършено прихващане в Таблица III е установен данък за внасяне в размер на 40 397,46 лв.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е постъпила жалба с вх. № 53 – 06 – 8119 от 15.08.2019 г. г. по регистъра на ТД на НАП – С. и с вх. № 23 – 22 – 1598 от 21.08.2019

г. по регистъра на дирекция ОДОП.

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК ответникът е издал решение № 1781 от 21.10.2019 г., с което е изменил РА оспорената част на установените резултати по ЗДДС, както следва:- за данъчен период м. 12.2015 г. установения резултат – ДДС за възстановяване в размер на 106,67 лв. определям на ДДС за възстановяване в размер на 38 306,67 лв.; - за данъчен период м. 05.2016 г. установения резултат - ДДС за внасяне в размер на 35,50 лв. определям на ДДС за възстановяване в размер на 35,50 лв., съответно определените лихви за забава в размер на 11,21 лв. определям на 0,00 лв.; - за данъчен период м. 07.2016 г. установения резултат - ДДС за внасяне в размер на 110,17 лв. определям на ДДС за възстановяване в размер на 110,17 лв., съответно определените лихви за забава в размер на 32,93 лв. определям на 0,00 лв.; - за данъчен период м. 09.2018 г. установения резултат – ДДС за възстановяване в размер на 941,12 лв. определям на ДДС за възстановяване в размер на 31 241,12 лв.; - установените лихви за забава за данъчен период м. 06.2016 г. в размер на 32,12 лв. определям на 21,21 лв.; - установените лихви за забава за данъчен период м. 08.2016 г. в размер на 34,84 лв. определям на 2,85 лв. и го е потвърдил в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 01.2016 г., м. 02.2016 г., м. 04.2016 г., м. 10.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., м. 08.2017 г., м. 09.2017 г., м. 01.2018 г. и м. 07.2018 г., ведно с начислените лихви за забава и в частта на начислените лихви за забава за м. 09.2016 г., м. 11.2016 г. и м. 03.2017 г. Именно потвърдената част от РА е предмет на настоящето производство.

Видно от констатациите в РД и РА се установява следваната фактическа обстановка: Констатирано е, че през периодите, попадащи в обхвата на ревизията, [фирма] е извършвало услуги, свързани с отдаване на автомобили под наем на юридически лица. Декларирало е и извършване на охранителна дейност, за което ревизираното дружество притежава Лиценз за частна охранителна дейност №2483/02.04.2013 г. [фирма] е декларирало назначени на трудови договори лица на длъжности охранители и мениджър проучване на пазарите, като към момент на ревизията в дружеството е назначено едно лице на длъжност „организатор охранител“. Същото упражнява дейността си в наети офиси, находящи се в [населено място]. Регистрирано е по ЗДДС, считано от 19.03.2013 г.

На жалбоподателя са връчени три искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) № Р – 2222 – 05180 – 06425 – 040 – 001 от 14.11.2018 г., № Р – 2222 – 05180 – 06425 – 040 – 002 от 15.02.2019 г. и № Р – 2222 – 05180 – 06425 – 040 – 003 от 12.03.2019 г., с които са изискани счетоводни и търговски документи, декларации, справки, заверени копия на фактури, по които е ползван данъчен кредит, сключени договори с контрагенти, платежни документи и други относими към облагането документи. В отговор, оспорващият е представил документи, които са подробно описани и коментирани в РД.

С Протокол № 1373977 от 18.03.2019 г. и Протокол № 1373978 от 18.03.2019 г. са документирани извършени физически огледи в присъствието на упълномощено лице на автомобили, собственост на дружеството. Установено е, че същите се намират в Автокъща „К.“.

Въз основа на резултатите от извършените проверки и след анализ на събраните доказателства органите по приходите са приели, че са налице основания за корекция на претендираното от лицето право на приспадане на данъчен кредит за част от фактурираните му доставки.

Реалността на получените от [фирма] доставки на работно облекло, раница, жилетка, оръжия и боеприпаси от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не е оспорена от органите по приходите, но правото на приспадане на данъчен кредит по тях – общо в размер на 1 943,70 лв., е отказано на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС. Прието е, че закупените стоки не са използвани за дейността на дружеството. Установено е, че за целия ревизиран период от [фирма] са издадени само две фактури през м. 02.2017 г. и м. 03.2017 г. по договор за охрана с [фирма], ЕИК[ЕИК] общо на стойност 3 000,00 лв. и начислен ДДС в размер на 600,00 лв.

В хода на ревизионното производство не е оспорено получаването на доставките. Спорно е, дали същите са използвани за икономическата дейност на дружеството.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнителни ангажираните писмени документи от страните. В хода на съдебното производство по искане на оспорващия са е допуснато събирането на гласни доказателства чрез разпит на свидетел в режим на довеждане, а именно свидетелят С. В., чийто показания се кредитират от съда.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

По отношение на потвърдената част на РА следва да се има предвид, че чл. 68 ал. 1 т. 1 от ЗДДС гласи, че данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки и услуги по облагаема доставка. От съдържанието на разпоредбата се налага извод, че стоките и услугите трябва да са фактически получени, за да може тази сума на данъка да бъде приспадната, каквото е предвиждането на чл. 69, ал. 1, т.1 от с.з. и който гласи, че когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне: 1. данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави; 2. начисления данък при внос на стоки по чл. 56 и 57 и 3. изискуемия от него данък като платец по глава осма.

В тази връзка се налага да се изследва реалността на доставката, за да може претендираното право на приспадане на данъчен кредит да бъде реализирано. Съгласно горното следва да се посочи, че в множество свои решения на Съда на Европейския съюз /СЕС/ по тълкуване на относимите разпоредби на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. (т. 32 на Решение 06.12.2012 г. по дело С-285/2011 г., решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 г., предвижда, че „...запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи дали Б. може да упражни

право на приспадане на основание на споменатите доставки на стоки (вж. в този смисъл Решение от 6 септември 2012 г. по дело М.-G., С-273/11, Сборник, стр. I-10853, точка 53“; решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 г., Решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02 и др./, съдът изрично посочва, че за да се признае право на данъчен кредит, е необходимо първо да се провери дали доставките са осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. Липса на извършени реално доставки се установява от приетата по делото ССЕ, в която подробно е посочено, че са спазени счетоводните изисквания при завеждането на процесните фактури, както и че липсват съпътстващите ги документи, които да обосноват реалността на доставките.

За спорните доставки за жалбоподателя принципно е налице право на приспадане на данъчен кредит по общите правила на закона. Понятието за доставка на стока съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС изисква прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Съгласно чл. 168, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО данъчнозадълженото лице може да приспадне дължимия за доставените му стоки или услуги ДДС, ако те се използват за целите на неговата икономическа дейност.

Жалбоподателят и в хода на съдебното производство не доказва, че е използвал процесните стоки в независимата си икономическа дейност. В жалбата са изложени твърдения в този смисъл, но както по време на ревизията, така и пред настоящата инстанция не са представени доказателства в подкрепа на твърденията на лицето. Приходи от охранителна дейност са декларирани само през два от ревизираните периоди - м. 02.2017 г. и м. 03.2017 г. и не е доказано чрез представяне на документи, нито че са сключени договори за охрана с клиенти, нито че закупените дрехи и обувки например от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са работни. Посочените дружества са търговци на модни и спортни дрехи и обувки, туристическа екипировка и такава за лов и туризъм. Свидетелските показания не опровергават изводите на органите по приходите, тъй като не са ангажирани доказателства, от които по безспорен начин да се установи, че униформените облекла и закупените муниции са използвани са обличане и обучение на охранителния персонал.

По изложените съображения жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана, а РА да се потвърди в обжалваната част като законосъобразен.

С оглед изхода на спора и направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да се уважи. При това положение на ответника на основание чл. чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения във връзка с чл. 161, ал.1 от ДОПК в размер на 395, 00 (триста деветдесет и пет) лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу ревизионен акт (РА) № Р – 2222 – 05180 - 06425 – 091 – 001 от 26.07.2019 г., издаден от М. С. Х., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и М. Й. В., на длъжност главен инспектор по

приходите – ръководител на ревизията, частично потвърден с решение № 1781 от 21.10.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“ и материален интерес от 1943, 70 лв. главница и 407, 37 лв. лихви, общо – 2351,07 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 395,00 (триста деветдесет и пет) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: